

Și Iisus, auzind că Ioan a fost întemnițat, a plecat în Galileea. Și părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali. Ca să se împlinească ce s-a zis prin Isaia proorocul care zice: "Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit". De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.
Matei 4, 12-17

Cred că **mulți dintre voi Îl iubiți pe Dumnezeu undeva, în adâncul vostru, dar nu iubiți Biserica.** De aceea, aș vrea să vă explic mai bine legătura dintre Hristos și Biserica.

Chiar Hristos și-a dorit o Biserică, motiv pentru care își alege Apostoli, pe care îi trimite la propovăduire, aceștia rânduind mai departe episcopi, preoți și diaconi. Astfel, **Biserica are Cap pe Hristos, dar Trupul ei este alcătuit din marea familie a clerului și a credincioșilor. Nici unii nu pot exista fără alții.**

În schimb, clerul nu are decât trei mari roluri, după cum Hristos l-a întemeiat: transmite sfințenia lui Hristos oamenilor, îi îndrumă pe aceștia către Hristos și administrează partea văzută a Bisericii, în comuniune cu credincioșii. Fiecare din aceste trei mari roluri se împlinește prin multe activități ale clerului. Ei bine, aici este zona unde clerul poate greși. De aceea, toți sfinții și clericii îmbunătățiți ne îndrumă să căutăm pe acei clerici care ne pot folosi sufletește și ne pot fi părinți sufletești. Criteriul de alegere ne este furnizat chiar de Hristos, când spune că **omul se poate cunoaște după roadele lui.**

Am spus de părinți sufletești. Aici apare un alt motiv de supărare a unora dintre voi pe Biserică, deoarece susțineți că omul se poate desăvârși singur, neavând nevoie de Biserică. Sau mai spuneți că nu Biserica stabilește adevărul. Permiteți-mi să vă spun că acestea sunt păreri aparent frumoase, dar copilăroase. De ce? Cu toții știm că **cel mai complicat lucru din viață este să faci o alegere. De aceea, libertatea este pe cât de frumoasă, pe atât de delicată.** Subiectivismul din noi ne poate fi cel mai mare dușman, alături de manipularea celor ce ne sunt potrivnici. Este și motivul pentru care toți înțelepții spun că orice alegere ar trebui să se facă în foarte mare cunoștință de cauză. Iar aceasta presupune cunoaștere, pe care trebuie să o primim de undeva. **Cea mai bună cunoaștere nu poate veni decât de la Dumnezeu, prin Biserica Sa.** El însuși spune că viața veșnică este cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Ea are rolul și capacitatea de a ne furniza datele necesare unor alegeri bune și înțelepte, ferite de pericolul subiectivismului sau al manipulării.

Biserica ne pune la dispoziție această cunoaștere nu stabilind ce este adevărul, căci nici nu poate, ci propovăduind Cine este Adevărul, care este Hristos, după cum El însuși se autodefinește (Calea, Adevărul și Viața). Mai mult, logica ne spune că **nu pot fi mai multe Adevăruri,** după cum nu pot fi mai mulți Hristoși. De aceea, nici nu pot fi mai multe Biserici ci doar Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Altfel, dacă mergem pe ideea că fiecare om are adevărul său, ar însemna să avem o anarhie totală, cu 7 miliarde și ceva de adevăruri. **Adevărul nu-l stabilește majoritatea,** numărul, rasa, culoarea, sexul sau orice altceva ce ar veni din partea omului. Din contră, pentru a se evita acest haos, fiecare om este înzestrat ontologic cu o matrice sufletească a Adevărului, numită conștiință. Din păcate, ea poate fi pervertită, motiv pentru care unii ajung să numească răul bine și binele rău.

Tocmai de aceea, **Biserica procedează asemenea unui părinte cu copilul său.** El, deși ar face doar ceea ce îi place, trebuie să fie educat și îndrumat să facă ceea ce trebuie și îi este cu adevărat de folos. Știm cu toții că asta presupune, la un moment dat, chiar și nemulțumirea sau supărarea copilului, dar aceasta se datorează doar faptului că un copil încă nu înțelege pe deplin existența umană. Cam la fel este situația și când vine vorba de creșterea noastră duhovnicească: **câtă vreme suntem necunoscători ai Adevărului, nu tot ceea ce ni se pare că e bun pentru noi este cu adevărat bun.**

Acesta este, de fapt, și motivul pentru care toți greșim, fie clerici sau credincioși. Din fericire, **Dumnezeu nu dorește să ne pedepsească, ci să ne îndreptăm, punându-Se la dispoziție prin Biserica Sa.** Chiar și atunci când Biserica a anatematizat pe cineva, pronunțându-se în plenitudinea ei, nu a făcut-o cu bucurie, ci cu durere, doar pentru ca acela să-și dea seama de eroarea în care se află și să se îndrepte. De altfel, nimeni din Biserică, cler sau credincios, nu are puterea de a osândi pe cineva, ci doar de a-l muștra spre a-l îndrepta, desigur cu duhul blândeții.

Dar știu din propria-mi experiență, că **în viață cel mai greu este să te împaci nu cu Dumnezeu sau cu Biserica, ci cu propria ta părere.** De asta se spune că **cel mai mare dușman al tău poți fi tu însuși.** Uneori, ne vine foarte greu să recunoaștem că tot ceea ce am crezut că este bun, adevărat sau frumos, este de fapt nociv, fals sau iluzoriu. Dar nu este imposibil de făcut acest pas. De ce?

Pentru că, **în esență, orice greșală este doar o lucrare greșită a virtuții dragostei, a darului iubirii, a chemării la sfințenie.** Așa apar patima, fanatismul, indolența, ura (o iubire inversă adică) și toate celelalte. Dacă veți studia cu atenție toate cele pe care Dumnezeu le numește rele, veți vedea că există un numitor comun: iubire eșuată. În sens biblic o spun, adică iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Așa ajungem de ne facem rău nouă înșine, celor din jur și chiar mediului natural.

Din fericire, dragostea, iubirea, sfințenia pot fi regăsite, atâta vreme cât trăim și ne dorim aceasta. Pentru a ne ajuta, Însuși Dumnezeu își începe misiunea Sa printre oameni, după cum vedem în Evanghelia de azi, doar cu un scurt îndemn: **„Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!”** Pocăința nu este decât revenirea la iubirea autentică. Alegerea vă aparține, dragii mei frați.

Eminescu

Versuri Ion și Doina Aldea – Teodorovici

La zidirea soarelui se știe,
Cerul a muncit o veșnicie,
Noi, muncim întocmai,
ne-am ales cu,
Ne-am ales cu domnul Eminescu,
Domnul cel de pasăre măiastră,
Domnul cel de nemurire a noastră
Eminescu.

Suntem în cuvânt și-n toate
Floare de latinitate
Sub un cer cu stele sudice.
De avem sau nu dreptate,
De avem sau nu dreptate,
Eminescu să ne judece.

Mi-l furară, Doamne, adineauri
Pe înaltul domn cu tot cu lauri,
Mă uscam de dor, în piept cu plânsul
Nu știam că dor mi-era de dânsul,
Nu știam că doina mi-o furară
Cu străvechea și frumoasa țară -
Eminescu.

Acun am și eu pe lume parte:
Pot îmbrățișa măiastra-ți carte,
Știu că frate-mi ești și mi-ești părinte,
Acum nimeni nu mă poate minte.
Bine ai venit în casa noastră,
Neamule, tu floarea mea albastră
Eminescu.

Marti, 15 ianuarie – Sf.Cuv.Pavel Tebeul și Ioan Colibașul;

Joi, 17 ianuarie – Sf.Cuv.Antonie cel Mare;

Vineri, 18 ianuarie – Sf.Ier.Atanasie și Chiril, Arhiep.Alexandriei;

Sâmbătă, 19 ianuarie – Sf.Cuv.Macarie Egipteanul;

Duminică, 20 ianuarie – Sf.Cuv.Eftimie cel Mare.

15 ianuarie - Sf. Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul

<http://basilica.ro>

Sf.Cuv. Pavel Tebeul – S-a născut în Tebaida (Egipt). Părinții lui au fost creștini cu o situație materială bună. Pavel a fost crescut în frica lui Dumnezeu, primind și o **educație profană aleasă. La vârsta de 15 ani a rămas orfan.** În acel timp, împăratul Deciu (249-251) a început persecuția împotriva creștinilor. **Pavel a început să fie urmărit** chiar de cumnatul său, căruia îi era teamă să nu piardă moștenirea. **Pavel s-a retras în pustie**, într-o peșteră dintr-o stâncă. **Și-a petrecut 90 de ani de pustnicie și 114 ani de viață în rugăciune** și dragoste față de Dumnezeu, când într-o zi a aflat la peștera lui pe Sfântul Antonie cel Mare. În ziua aceea și noaptea următoare, cei doi cuvioși, **Pavel Tebeul și Antonie cel Mare și-au istorisit viața și ostenele.** Sfântul Pavel a spus lui Antonie: „**Fiindcă vremea adormirii mele a venit, Domnul te-a trimis la mine ca să îngropi smeritul meu trup**”, după care l-a rugat să-i aducă de la mănăstirea Sfântului Antonie, mantia dăruită de Episcopul Atanasie ca să îi învelească trupul. Când s-a întors, Cuviosul Pavel se mutase deja la Domnul. **Antonie l-a îngropat, cu ajutorul a doi lei veniți din pustie** care au adâncit groapa cu unghiile lor. **Moaștele Cuviosului Pavel Tebeul au fost aduse în vremea împăratului Manuil Comnenul (1146-1180) în Mănăstirea Născătoarei de Dumnezeu – Perivlepta din Constantinopol.** În anul 1240, ele au fost mutate la Veneția. O parte din capul Cuviosului Pavel se află la Roma.

Sfântul Cuvios Ioan Colibașul – Era din Constantinopol, iar tatăl său, Eutropius, era general. Doi din frați erau în slujba împăratului, iar el sporea cu învățătura și cu rugăciunea. Spre a-l îndemna și mai mult în căile Domnului, Eutropius i-a dăruit o evanghelie ferecată cu aur. Într-o zi s-a oprit un monah din Bitinia (Asia Mică) care călătorea spre Ierusalim. Tânărul Ioan s-a înțeles cu monahul ca la întoarcere să treacă și să îl ia și pe el la mănăstire. **Ioan s-a făcut, astfel, monah.** După 6 ani a început .Starețul i-a dat binecuvântare pentru a pleca acasă. Pe drum, Cuv.Ioan a întâlnit un sărac cu care și-a schimbat hainele. Astfel, **Ioan a stat trei ani la porțile tatălui** ca săracul Lazăr, în rugăciune, privindu-și părinții și frații, fără a mărturisi că este fiul și fratele acestora. **Servitorii casei i-au făcut o colibă** chiar în locul de lângă poartă. **După trei ani, Ioan s-a îmbolnăvit și știind că i se apropie sfârșitul, a cerut să fie dus în casă.** Părinții au văzut la el Sfânta Evanghelie dăruită cu mulți ani în urmă și din acesta și-au dat seama că este fiul lor. Ei l-au îngropat lângă poartă, în locul unde îi fusese coliba și pe mormântul lui au zidit o biserică. **Pentru timpul petrecut în colibă i se spune până astăzi „Ioan Colibașul”.**

17 ianuarie – Sf.Cuv.Antonie cel Mare - Zis-a avva Antonie: „**Părinții cei de demult, când mergeau în pustie, întâi se vindeau pe ei înșiși, și, făcându-se doctori aleși, vindeau și pe alții. Iar noi, ieșind din lume, mai înainte de a ne vindeca pe noi înșine, îndată începem a vindeca pe alții; și, întorcându-se boala asupra noastră, se fac nouă cele de pe urmă mai amare decât cele dintâi** (Lc. 11, 26), și auzim de la Domnul: «Doctore, vindecă-te mai întâi pe tine însuși» (Lc. 4, 23)“.

19 ianuarie – Sf.Cuv.Macarie Egipteanul : L-au întrebat unii pe avva Macarie:– Cum trebuie să ne rugăm? – **Nu e nevoie de vorbărie, ci întindeți-vă mâinile și ziceți „Doamne, cum vrei și cum știi, miluiește” și dacă vă vine vreo luptă, „Ajută-mă, Doamne”.** Și El știe ce e bine și ne miluiește.

20 ianuarie – Sf.Cuv.Eftimie cel Mare - Dacă, în Egipt, monahismul are reprezentanți pe Sfinții Antonie și Pahomie, mediul palestinian se bucură de Sfântul Eftimie cel Mare și de Sfântul Sava cel Sfințit. **Spre deosebire de părinții egipteni, care duceau o viață sihăstrească, Sf.Eftimie cel Mare a fost cel care a pus bazele unei comunități în care totul era la comun.** Rugăciunea, biserica, masa, îndeletnicirea zilnică – toate erau gândite în scopul unității. Armean de origine, **Sf.Eftimie a trăit în secolul al IV-lea,** perioadă în care Biserica era tulburată de nenumărate erezii. Însă, în timp ce unii episcopi au făcut concesii puterii imperiale, mănăstirea Sfântului a fost mereu păstrătoare a Sfinției Ortodoxii. Aflat astăzi în Israel, așezământul este situat între Ierusalim și Ierihon, în valea Iordanului.

Duminică	13 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Începutul propovăduirii Domnului) – Pr.Dragoș
Duminică	13 ianuarie	17 – 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	14 ianuarie	17 – 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marti	15 ianuarie	-	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	16 ianuarie	9 – 10	- Sfințirea mică a apei
Joi	17 ianuarie	-	-
Vineri	18 ianuarie	9 – 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	18 ianuarie	17 - 18	- Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	19 ianuarie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	19 ianuarie	17– 18	- Vecernia Duminicii a 29-a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică	20 ianuarie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Vindecarea celor 10 leproși) – Pr.Dragoș
Duminică	20 ianuarie	17– 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș